

PSALM.

Anton Vodnik.

O, kot ptico, ranjeno od luči,
bi nesel te na kraj svetá
v Jeruzalem večerne zarje —
tam se v angelih bolest smehljá...

V mesečini sezidal ti cerkev
iz sinjih kristalov —
kot tihe vonjave zagrnjenih rož
nekjé meglice angelov bi pele
kot da trpele
ljubezen bi najino...

Midva nečesa bi tiho prosila,
v kelihu duše
ljubezen, težko kot kri, nosila
k najini Materi...

Ah, koprenasta slutnja?
Pozabljen smehljaj?
V vetru oddaljenem lutnja
pojoča?
Slepcu luč mesečine in maj?

Pod kupolo
bi Marija zvenela...

Deklica moja, zakaj sva trpela?

BEDNA MOLITEV.

Anton Vodnik.

Ko nad vsemi stvarmi zasveti
zahajajoče solnce
in za veličasten hip se ustavi na robu zêmlje,
ker je v globini zagledalo
Kralja,
spremljanega od prihajajočih zvezd,
da ga nemo pozdravlja